

AİLE YADİGÂRI

Merve Türker

■ Bir ters, bir düz... Şimdi parmağına dola kırmızı ipi, bir ilmek boş geç, yukarı sıraya başla. Mediha'nın yapmayı en sevdiği iş örgü örmektir: Selanik, haroşa, buğday başağı, Türkan Şoray kirpiği, hepsini ezber bilir. Evde düzinelerce yumak ipi bulunurdu. Üç katlı apartmanın en alt katındaki tuhafiye dükkânından farksızdı evi. Kendisi en üst katta kalırken ikinci kattaki dairenin de Mediha'ya ait olduğunu sonradan öğrenmişti mahalleli. Burası da onun dükkânı sayılırdı. Taşınırken çeyizinden kalma, kenarları yanmış ceviz konsol ve vitrinlerini bu daireye yerleştirmiş, deposunu hazır etmişti. Şimdi o gümüşlüklerin içerisinde kimisi akrilik kimisi yünlü yığın yığın yumak vardı. Yetmezmiş gibi komşuları ekmek almak için sepet sarkıtırken o bir yumak daha almak için aşağıdaki dükkâna ip sallandırırdu. Tuhaf bir kadındı Mediha. Yeni doğan bebekler için sandık altında hazır yelekleri olurdu. Hatta evdeki iki gümüşlük çocuklar için yaptığı *amigurumi* oyuncaklarla doluydu. Hangi ipe, hangi model, hangi tür örgü giderdi en iyi Mediha bilirdi. Ev telefonunun samimiyetine de hâlâ inanır, üzerine dantel bile örterdi.

“Alo, Mediha Abla! Gözde'ye 'hayırlı olsun'a gideceğiz, haydi sen de gel!”

Koltuğun altındaki sandığa özenle paketleyerek kaldırdığı dantel salon takımını alır, ev görmeye giderdi ama o paketler hiç eksilmez, gelir gelmez yeni bir modele başlamak için tığına sarılırdı.

Mediha'nın tuhafiyyeye dönen evi mahalleye ilk geldiğinde herkesi şaşırtsa da artık normale dönmüştü. Bir Allah'ın kulu da gidip sormamıştı “Abla ne yapacaksın bu kadar ipe, örgüyle?” diye. Örmüş mü? “Eline sağlık abla!” der geçilirdi. Kimse ilmeklerin arasında bağlanan düşüncelerini göremezdi Mediha'nın. Motiflerinin her birinde annesinin sihri saklıydı.

Küçük yaşlarında örgü öğrenmesini annesi istemişti. İlk örgüsü olan el bezi hâlâ sandığın dibinde bir köşedeydi. Onların ailesindeki yadigâr parça büyük anneanneden kalan bir çift şişti. Annesinin henüz küçük diye eline vermediği bu şişlerin nelere sebep olacağını büyüdükçe öğrenecekti Mediha. Düzgün ilmekler geçmeyi, sayı atlamadan atkî örmeyi, bozuk giden motifi düzeltmeyi genç kızlığına geldiğinde öğrendi. Annesi artık Mediha’dan emin olduğunda yadigâr şişleri Mediha’ya teslim edip uçtu gitti. Keşke gitmeden bu emanetlerin alametifarikasını da öğretseydi!

Bu şişlerle geçtiği her bir ilmeğin, dizdiği her bir sıranın nelere sebep olabileceğini öğrendiğinde on yedi yaşına gelmişti. Başında annesi olmayan kızını bir an önce evlendirmek isteyen babasına bir çift çorap örmüştü gözyaşları içinde. İlmeklerin arasına Mediha’nın ahı saklanmış, bedduaları örgünün üzerine sinmişti. Nitekim babası, müstakbel damadının yanına giderken arabasının freni tutmadığı için kaza yaptığında bu çorapları giyiyordu. Adamın ölümünden kabloları kopan fren takımı mesul tutuldu. Mediha ise ona teslim edilen kahverengi çorapları ateşe vererek arkasında iz bırakmadı.

“Ele güne laf olur, bekâr kız tek başına bırakılmaz!” diye zorla babaannesinin evine taşındı Mediha. Gün yüzü görmedi o evde, yine de şişleri eline alıp ona baktıkları için babaannesine hediye bir paspas örmeye karar verdi. Bu hediye babaannesini pek de tatmin etmedi, evlenip başlarından gitse daha iyiydi. Ama yine de torununa ayıp olmasın, söylenmesin diye banyo kapısının önüne serdi. Bir süre hiçbir şey olmayınca Mediha şüphe etti kendinden. Hâlbuki annesine, kendisine çektirilen her bir anın acısını gizlemişti motiflere. Banyodan çıkan kadının ıslak fayansa serdiği paspasa basıp kayarak düşünce, kanama geçirerek öldüğünü öğrendiğinde rahat bir nefes aldı Mediha. Dedesi de yazık, bu haberi aldığı anda kalp krizi geçirmişti, Mediha’nın ördüğü bere ile eve dönüyordu o sırada.

Otuz üç yaşına geldiğinde bu şişleri bir kez daha kullanmaya karar verdi Mediha. Onu aldatan biricik eşine kan kırmızısı bir atkî ördü, bir şekilde boğazını sıkıca sarsın da soluğunu kessin diye umdu her sıra geçişinde. Gerçi adam, hediyesini metresinin evinde unuttuğu için kime niyet kime kısmet oldu, bir sabah kadını boğazı kıpkırmızı hâlde evde buldular. Baktı hâlâ olmuyor, sinirini battaniye örerek çıkardı Mediha. O kadar ağır iplerle ördü ki küçükken anneannesinin evinde üzerine serilen yorganlardan farksız hâle getirdi. Şubat da o sene çok sert geçiyordu. Mediha’nın kocası koltukta haberleri izlerken altına elektrikli, üzerine de eşi Mediha’nın ördüğü bu battaniyeyi serdi de mayışıp uyuyakaldı. Talihsizlik o ya Mediha komşuya kadar gittiği sırada evde bir anda çıkan yangın, kocasını da battaniyesini de yuttu. İtfaiye Mediha’nın sandığını kurtarınca içine su serpildi kadıncağızın. Şişlerini de o sandığa kaldırdı, bir müddet çıkarmadı.

İşte o günden sonra Mediha içi dolu sandığı ile beraber hiç bilmediği bir mahalleye taşındı. En altında tuhafiyeye dükkânı olan apartmanı gözüne kestirdi, kan çekmişti belli ki! Eşyaları yukarı çıkarılırken bir çift de şiş aldı aşağıdaki dükkândan, sahibiyile hemen ahbab oldu. Buraya taşınalı canını sıkan, hayatı ona dar eden kimse kalmadığından geri kalan örgülerini hep güzel dileklerle büyüttü. Komşuların çocuklarına, torunlarına içlerini ısıtacak yelekler, battaniyeler ördü. Yeni evlenenlere, ev alanlara salon takımları, yatak örtüleri hediye etti. Her ilmeği düşlerle geçti, mutlu ettiği insanların kahkahaları örgülere sinsin istedi.

Bir sabah yan apartmandaki komşunun torunu için battaniye örerken “Böyle de geçmiyor zaman.” diye düşündü Mediha. Çok sevdiği birkaç dostu için anneanne yadigarı şişleri sandıktan çıkardığı, can yakan dualarla bezediği örgüleri olmuştu ama kullanılmadığı için şişlerin eskiyeceğinden korkuyordu artık. Herhâlde zamanı geldi diye düşünerek en sıkı iplerini çıkardı vitrinden, şişleri de son kez sandıktan çıkıp yürüye yürüye gelmişti sanki yamacına. Bir ters, bir düz... Parmağına doladı kırmızı ipi, bir ilmek boş geçti, yukarı sıraya başladı. Her ilmeğini bir düğümle güçlendirdi, çift tırabzanla büyüttü urganını. Çalan ev telefonuna bakmadı, dantelini bile kaldırmadı. Gece yarısına kadar değil kendini; babasını, babaannesini, dedesini hatta kocasını da taşıyacak kadar güçlü bir bağ ördü. Tüm mahalle sıcacık battaniyelerinin altında uyurken boynuna bağladığı kırmızı bağıyla aşağıdaki tuhafiyeye sarktı Mediha. Son nefesi dükkânın açık kalan kapısından içeri sızdı, yumakların arasına karıştı.